

Годишна цѣна за въ Цариград
7 сѣрбарии пѣтака, а за повън
настакадъ 8 пѣтака, шест мѣ-
сечно спомошествованіе нѣма.
Единброй 3 гр. Паритѣ напредъ
На въра вече несевирил.

ГАЙДА.

Пари и писма ще се испро-
сваждат до Г-на Д. Т. Брака-
лова у Бал-Канан Н. 24 или
право до издателя П. Р. Славей-
ков. Писма неосвободени от
пошта, не сѣ приети

САТИРИЧЕСКІЙ ВѢСТНИКЪ ЗА СВѢСТЯВАНІЕ НА БЪЛГАРИТЪ.

ИЗДАВА СЯ НА СЪКИ 15 ДЕНА.

ЦАРИГРАД 15 МАРТА 1865.

В-допълнението от 16-й брой на Гайдата което издадехми миналата недѣля ний казахми че тукаш- нитѣ наши съотечественници наедно с-духовенст- вото ни направиха и подписаха ново едно проше- ние до Им. Правительство, което прѣдставителитѣ от страна на народътъ подадоха на Н. Височество Али Паша. Ний ся обѣщахми за тѣз недѣля че ще го помѣстим в-листътъ сѣ.

Вѣрно че читателитѣ сѣ интересуват колкото по скоро да научат съдържанието на това ново проше- ние, и ний тогто го имаме прѣд очи нетѣрпѣливи сми да им съобщим този интересен и сериозен доку- мент, но по причини, които сѣки един би ги ува- жил, като му ся докажат, ний за по добръ намѣ- рихми да ся повздѣржим за сега от цѣло-то му о- бнародване, за което ся надѣем че не ще нѣж осѣ- ждат нашитѣ съотечественници като постѣпвами тѣй. Да прѣдпочтем полезното повече от любопитното, сѣками че това не нѣж обвинява.

Освѣн туй, можем да кажем, че прѣдшествующи- тѣ причини за подаванието на това послѣдне про- шение сѣ почти извѣстни на нашитѣ съотечествен- ници, и тѣ сега повече си имат мѣстото да бѣждт изложени подробно там дѣто трѣба за да могат да ся направят пристойнитѣ разсѣждения върху наше- то положение. Колкото за другото що остава ний обнародвами послѣдната част на това прошение за да видят и да ся увѣрят сички, че согласно с-же- ланието на сичкият народ и тукашнитѣ наши съ- отечественнитѣ, ведно с-прѣдставителитѣ и духовен- ството ни, с-най убѣдителни доказателства ходатай- ствуват и умоляват Императорското Правительство за да стори милост с-нашият народ в-рѣшението на распрята ни с-грѣцката Патриархия.

И тѣй, ето как свършва туй прошение.

ВАШЕ ВИСОЧЕСТВО.

Това като е тѣй, от друга страна Патриаршията доказа вече материално, както прѣз частнитѣ си ноти, тѣй чрѣз рѣшенията на събратията си, че тя ни-ак не ще остави старитѣ си заблуждения, че тя с-народътъ си държат са твърдо за желанието си да

извършва сѣкога върху нас своеволната си власть като владѣюща господари върху владѣемитѣ си ро- би. Слѣдователно, тя са не стгласява, нито ще нѣ- кога да ся стгласи да ни даде нѣщо, което може да покаже че ний сми христіени и законни члено- ве на тѣзи всемирна Черква, на която тя е глава, или ний нѣмами сѣщитѣ черковни правдини, които имат и грѣцкитѣ членове на истата Черква. При сич- ко това тя трѣба добръ да познава, че Им. Прави- телство, от което само прое ичат сичкият приви- легии с-тогто тя са толкоз тѣсеславно защищава, държи върху една точка на свѣршенио равенство сичкият си подданици без разлика на народност— вѣра.

Прочее, ний ся намѣрвами задѣлжени като от- правями това смиренно прошение, да просим горѣщо, Ваше Височество, тѣй както сми вѣрни подданици на Н. И. В. Султанът да благоволи да запази това наше качество за смѣтката само на Н. И. Величес- тво, и да не търпи да го имаме сѣщеврѣменно и към Грѣцкият Патрик. Слѣдователно, ний Ви молим да благоволите да употребите добритѣ Ваши посрѣ- дничества при Им. Правительство, което е единствен- ната над нази власт, за да ни даде без вредително и опасно отлагание правото да ся на- станим в-община отдѣлена от реченната Патри- архия и да ся управлявами черковно под един ду- ховен началникъ и с-един народен синод под по- кровителството на Н. В. Султанът и на Негово Им- ператорско Правительство с-дѣлжноститѣ и порѣчи- телствата които ще благоволи да ни наложи, както сми имали това право до прѣди 100 години и от което Грѣцката Патриархия нѣж лиши.

Това голѣмо благодарѣние което ний чаками с-у- бѣждение от благонаклонността на Ваше Височес- тво, както и от благодарѣнитѣ расположения на Им. Правительство, като задоволи найсвиднитѣ ни желанія, ще нѣж направи двойно признателни и ще удвои жаркостта, която има всичкият народ да мо- ли Всевишнияго Бога за увеличението на славата и за съхранението на драгоценитѣ дни на Н. И. В. Султанът нашият Любезен Владѣтел, както и на Не- говитѣ блистателни Министри.

(слѣдуват върх двѣстѣ печати и подписи, на чело на които стоят тѣзи на духовенство-то ни.)

Завѣтъ на покойникъ нашъ Свещенноначалникъ Н. П. Авксентій.

ВЪЗЛЮБЛЕННИИ О ХРИСТѢ ЧЯДА НАША.

Благодать Божія да прибѣде съ всички васѣ до скончаніе вѣка.

Изнуренъ вече отъ подвигъ-тъ който въсприяхъ за да защитимъ Церковны-тъ правдини на мило-то ми Отечество, а обремененъ съ старческа възраст, която прѣминахъ въ вертоградъ-тъ на Спасителя нашего, осѣщамъ вече че цѣпъта на живота ми ся прѣсича, и азъ съмъ принуденъ да оставя недосвършено дѣло-то, което ми наложила Свѣта-та наша Вѣра и любезный-тъ ми Българскій народъ. Оставямъ не досвършено онуй свято прѣдпріятіе, отъ което несполучихъ и до само то ми послѣдно издыханіе да мя отлучатъ и раздѣлятъ нито клятвы несправедливо произнесени отъ Прѣстолъ-тъ на Миръ-тъ и на любовь-тъ, нито изверженія-та, нито заточенія, защото имахъ сѣкогашъ мирна свѣсть-та си, и бѣхъ убожденъ, че дѣйствувамъ съгласно съ Христово-то Ученіе и съ постановленія-та на Святы-тъ съборы. Нъ сега азъ като докончавамъ земния тойзи животъ, отивамъ при Оногова, чрѣзъ когото живѣими есми и ся движиме, за да му ся помолѣхъ за да очисти Св. ны церква отъ наемници-тъ, които подъ пастирско було, раскѣсватъ благочестиво-то му Стадо.

А Вые возлюбленнии ми чадца о Господѣ бѣдѣте покорны на власть-тъ, който толко неуморимо са грыжи за васъ, защото който ся съпротивлява на власть-тъ, той ся противи на повѣленіе-то Божіе, спорѣдъ както казва отъ Христовы-тъ уста Апостолъ Павелъ, отдайте на всички онова, щото сте длѣжны, комуто сте длѣжны страхъ, отдайте страхъ, комуто сте длѣжны честь, отдайте честь, съ такыва искренни чувства, като са снабдите държайте да не отпадѣтъ сѣрдца-та Вы отъ настояще-то униіе, бѣдете постоянны въ православнѣ-тъ вѣрѣ на наши-тъ пратцы. Трудете ся съгласно и дружно за придобываніе-то на религіозны-тъ правдини, съ самоотверженіе очистете всички-тъ плевели отъ Христовѣ-тъ нивѣ, внимавайте да не Вы измами нѣкой въ сегашны-тъ критическы обстоятелства, обичайте единъ друго, съ братолюбіе. защото Богъ е любовь, и който има любовь, той прѣбывава въ Бога, и отъ любовь-та ще произлѣзи благоденствіе-то на наше-то отечество, което изисква отъ насъ самоотверженіе, трудове, и послѣдната ны аспра. Подражайте всички-тъ онѣзи, които са трудятъ за напрѣдваніе-то на отечество-то, и имайте за главно прѣдпріятіе осерѣдоточеніе-то Вы около прѣстола на Отечество-любиваго ни Султана, защото само чрѣзъ едно такъво насѣленіе въ Цариградъ може Отечество-то да благоденствува и Милость-та на царско-то ПРАВИТЕЛСТВО изобилно да ся излѣе врѣхъ него.

Не дѣйте бы малодушны къмъ такыва благородны прѣдпріятія, защото само съ такъвъ начинъ ще придобете послѣдне-то ми Архиереиско благословеніе и

благодать-та на Господа Нашего Иисуса Христа, да прѣбѣде съ всички-тъ во вѣкы Аминъ.

1865 Іануарій 7-ый Цариградъ Орта-кюй.

† Преждебывшій Велескый АВКСЕНТІЯ.

КОРЕСПОДЕНЦИИ.

ТЪРНОВО. — Смерть-та на Н. П. Авксентія причини голѣма скърб на народа. В-недѣля Православия свещенникитѣ отъ сичкитѣ черкви събраха ся в-черквата Св. Константина та служиха за покойникъ, като ся каза и приличното на обстоятелствата слово. Дѣто Н. П. на смъртнийтъ си час не припозна патриархията, туй много въсхити сичкитѣ и ги убѣди в-законност-та на възпросътъ.

Друго което занимава сега хората е прѣобразованіята които Ц. Правительство ввожда в-управленіе на Дунавскитѣ провинции. Народътъ с-любопытство слѣди ходѣтъ на новитѣ наредби и справедливо ожида отъ Правительства блага послѣдствія чрѣзъ тѣзи реформи. Извѣстно ви е че Юрданъ хадж. Николовъ отъ Елена отиде в-Руссе като прѣдставител на нашиятъ санджакъ и стана член в-идаре мезличитѣ който е в-Руссе. Сега ся искатъ йоще двама отъ тука за в-Руссе, защото по другитѣ Дунавски градове нѣмало способни хора. Каквото ся чува, на нѣкои отъ нашитѣ тука иска им ся да прѣдложатъ нѣкои лица, които незнайми ще ли сѣ способны каквито може да ся искатъ.

По насъ ся нареждатъ мухтаритѣ и за Март ще избиратъ нови членове за сичкитѣ мезлича. Девет души Христиени трѣбатъ за Търновскитѣ само мезлича. Владиката ся подпретналъ, казватъ, да натѣкми своитѣ приверженници. Незнайми при назначеніето на тези членове ще ли ся пита народътъ, ако ся пита то ся разумѣва че той ще отблѣсне владиковитѣ кандидати.

Може да ви е познато че в-Руссе ще ся издава вѣстникъ *ДУНАВЪ* на Турски и Български като официаленъ листъ с-годишна цѣна 40 гр. Тука ся чуваше прѣди мѣсецъ йоще че станало прѣдложение на учителътъ ни Г. Михайловскаго да иде за редакторъ, но неможилъ да склони гражданитѣ ни да го освободятъ отъ обязательството което има с-тѣхъ до идущий Димитровъ денъ и за това билъ принуденъ да ся откаже.

Спирането на Свѣтникътъ на такъво едно врѣме, направи лошяво впечатлѣніе в-народътъ и подкопа, тѣй да кажемъ, довѣріето къмъ вѣстникоиздателитѣ; толкоз ли неможиха да го паддържатъ сами богатитѣ му покровители, когато ви сами можихте да паддържите вашиятъ листъ? Но нека не тя фалимъ да не урочясашъ и ти, че много зе да ся искавашъ. Каква е *дѣлалъ* тѣзъ нашъ-та работа? Какво мислятъ нашитѣ Българи!

ГАБРОВО — (2 Март). Голѣма скърбъ почувствувахми, като видѣхми въ послѣдніятъ ви брой на Гай-

ва-та че ако не внесат по скоро спомоществува-
дѣ-та отъ вѣнъ, нѣма възможностъ да продължите
издание-то ѝ; Но трѣба и тя да спре; подобно на
другите злочести Български Вѣстници, които поги-
наха един послѣ други, тъй скоро като чи от за-
разителна болѣст. За това нѣколко от по чувстви-
телните младѣжи, които ся долоподписвами, с-общо
желаніе, написвами ви спомоществатели за Гайда-
та Н. 51 ин. и парите като събирами напрѣд, щѣ-
хми с-тѣзи поща още да ви ги проводим; но мо-
лим ва прѣдварително да ни ся отговорите: Имате
ли намѣреніе и срѣдства от друго мѣсто за да из-
давате листѣт си, за нова година, или ще про-
далжите да изпълните само вѣтата 2 година, чи по-
слѣ ще престаните. Да на прощавате дѣто ва пи-
таме за това; Защото ако са свърша работата са-
мо с-нас 10-тина ни, ний сме готови да дадем по-
мощ според силата си без ограничения, макар и да
знаем чи ще прѣстанат Листѣт; Обаче за сега пове-
чето сме приканили да пишат спомоществ. с това
условие да приемат вѣстник цѣла година, чи да не
би послѣ да престане, защото за други път не ще
имат увѣреніе на нас, ако ги прикалим да пишат
за подобно нѣщо, а освѣн това ний им оставами
отговорни а сега може, като видите чи ще можите
да продолжавате издаванието ѝ, заедно с-отговорѣт
си проводете ни и листовите № 51. И тъй ще счи-
таме от сега за нова година без да чакаме да из-
лѣзе годината и ний още които имаме вече спо-
моществования.

Припитахме сегашниятъ настоятел Т. П. Белбер за-
ради нѣкой ако има да ни ся доплатили и той ни по-
каза вересии 1 0 гр. само които и тях ще приис-
ками и ще ви ги проводим заедно с-новитѣ а дру-
гите каза чи ви ги вѣнсал.

Молим и много желяем дано и от другитѣ намѣ-
рите срѣдства да продължите издаванието на листѣт
който както по интересѣт на народат тъй и по нуж-
дата е единствениятъ народен орган днѣс. Като ви
благодарим и за забѣлжаваніето ви което правите
врѣх статията от Габрово сме.

Ваши. (Слѣдуват десѣт подписа.)

Благодарим на нашитѣ млади съотечественици
Габровци за тѣхното добро расположение към нас
и за старанието което ся сторили за да помогнат и
да поддаржат листѣт ни, както и за искренността
с-която ни говорят. Зафалими на ревността им и ра-
дувами ся за това което сторили за нас, но ще ка-
жем и трѣба да го кажем че по много бихми ся за-
радували ако да бѣхми са извѣстили че от сѣщитѣ
чувства въодушевени истата ревност ся показали и
към устроението и распроѣжданіето на учебнитѣ си
заведения, които имат вече историческа заслуга в-
възраждането на нашето образование.

По това нийне подмѣтам и само на подписанитѣ
млади, които немаат още ни глас, ни потрѣбното вли-
яние в-рас правяніето на общественни работи, но към

тѣзи на които принадлежи тѣз длѣжност и от които за-
виси да го свършат. И казвами ний това с-увѣреніе,
че гласѣт ни ще намѣри отзив в-сърцата им, спорѣд
дѣто добрѣ знайми добритѣ тѣхни расположения и
надѣждитѣ ни на които никога не са ни излѣгали.
Не вѣрвами че по старитѣ ще останат по назад в-
чувствата от младитѣ и без друго ще бѣдим чести-
ти в-скоро врѣме да чуйми и да позафалими за до-
брото нареждане на Габровското училище, което
е бил и може да бѣде първо между сичкитѣ учили-
ща в-отечеството ни.

Колкото за това що ни питат въ писмо-то си
млади-тѣ наши приятели отговарями че до кол-
кото от нас зависи ний ще ся мѣчим да слѣдувами
и занаятрѣд, и като не ни е намѣреніето да търсим
материялна полза в-това издание, надѣми ся да не
стане спираніето му от нас и тогыз даже когато
биха ся поискали от нас и материални жертви до
колкото не надминуваат силитѣ ни. Ний казуваме все-
народно че като за трудѣт си не търсим освѣн нѣ-
равственната полза на народа, то и със абонатитѣ
който днес има Гайдата може да ся държи, ако ся
вносят паритѣ с-врѣме; но като ся замаяха толкоз и
ся маят ний срѣцами твърдѣ голѣми затруднения, и
трѣба да исповѣдаме че ако ша срѣцами и за на-
прѣд таквизи затруднения не можем слѣдова. 51
спомоществования не сѣ за прѣзиране, но не можем
да ва излѣжем че да ги земем и подир да ся червим
и прѣд вас и прѣд народа като ся принудим да
спрѣм издаванието. За туй остава да видим какво ще
ни ся отговорят и от другитѣ мѣста тука в-рас-
тояніето на три недѣли и ако посочи на добрѣ ще
ся отговорим положително ще ли ся наемнем и за
напрѣд или не. Работата е в-това ще ли съберем
вересийтѣ срѣщу които ний сме задлѣжнѣли днѣс,
защото от туй повече да задлѣжнявами нема мигдан.

БУКУРЕШТ. — « Според обнародването в-3-й
брой на Бълг. Пчела год. II. Г. МАРИНЧО БЕНЛИ
родом от Шюменско а сега жител в-Букуреш бла-
говоли да спомага сѣка една година по 10 Ав. желт.
на 10 селски училища в-Шюменско и татѣк на о-
коло. Тая помощ ще ся испроважда в-Шюмен до
Г-да Бр. Х. Стоянови които ще я прѣдават на у-
чилищата:

- 1) Дивдѣдовско. 2) Прѣславско. 3) Драгоевско.
- 4) Кюпрю-кюйско. (Зложуче). 5) Смѣдовско. 6)
- Ени-пазарско. 7) Марковченско. 8) Провадийско.
- 9) Везир-козлуджанско. 10) Дѣвненско.

Негова Милост Г. М. Бенли подаряваше и по е-
дин вѣстник от Бълг. Пчела на сѣко от тѣзи учи-
лища, но сега като Б-та Пчела прѣстапа, той ги
дарява с-по едно тѣло от издаванието на Гайдата от
1-й брой до свършението на II година. Тѣзи ли-
стове ще ся испращатъ де Г. Илия Р. Блѣсков да
ги распроважда до назначенитѣ училища.

Нека ся радват селскы-тѣ младежи и да благо-
славят Г. М. Бенли, който подканен от отечество-
любие струва туй добро с-надежда, че неговата

малка помощ ще насърчи младитѣ да ся учят четмо, а старитѣ да залягат сговорно за нареждането на училищата, и тъй да ся покажат *ервдни* за благодѣяннето на този родолюбив наш съотечественник.

— Друго едно писмо получихми прѣди нѣколко врѣме уж от Букурещ. Ний не помѣстихми нищо от съдържанието на туй писмо, не защото правеше то нѣкои забѣлжвания върху наша една частна кореспонденция помѣстена в-Гайдата, но защото не посеще никакъв подпис. Ний не само не обсъждами тѣзи конто имат разнo от нашето мнѣніе върху народнитѣ ни работи, но и почитаами ги когато видим че то произхожда от едно твърдо убѣденіе, и готови сме сѣкога да ся ползуваме от тѣхнитѣ забѣлжвания и да им дадем мѣсто в-листѣт си, ако тѣ могат да послужат в-полза и на народа. Ний не издаваами вѣстник за *кефѣ-тѣ* си по за народна полза, и за туй ся познаваме длѣжни когато приемим нѣкои праведни забѣлжвания да ги помѣстими в-листѣт си. Това което е полезно за народа, ако ще би и против нас, като го обнародваами в-листѣт си не нѣ унижава; защото един члѣкъ не може сичко да знай и да види. Незвѣстният наш коресподент оправдава ни ся че бил градинар, ний не гледаами на това, ако ще и ковач да е, стига да познава работата за която иска да говори, да разсѣжда право, мислитѣ му да сѣ като за прѣд кума, и нека бѣде увѣрен че ний не ще ги турим в-кѣта.

Почтенният градинар ако бѣше увѣрен на искренността на чувствата си не трѣбаше да крие името си от нас, когато той не нѣ вѣрва до толкоз, то и ний не можем да дадем увѣреніе на него, особено когато и забѣлжванията му ся толкоз слаби и ся основават повече на прѣдубѣждения, а не на здрави убѣждения. При това нашият непознат приятел не трѣба да забравя че както пѣе момата у дома си, не може да пѣе тѣй на хорото.

БРАИЛА. — (10 Фев.) *Българ. Пчела* от нѣколко врѣме прѣстана и, токо речи, зимата я фана не фана тя ся прибра в-кошарѣт си, дѣто не ся знае жива ли е мртва ли е. И тя била злочеста да ся назове *Българ. Пчела*; йоще да испадне на такъв пчелар, който да я пазі само за медѣт ѝ а не за роението ѝ. Освѣн туй тя горката брѣмча до сѣтня души и с-*възгиз-то* си моли ся на нейнитѣ спомогатели да я не лишат от храна додѣ иззимува, но никой ся не обърна да ѝж поглѣдне и тя замръзна.

Прѣз тѣз дене ся мѣлви тука, че нѣкои по свѣстени Българи искатѣ да съживят *Бълг. Пчела*, да-но да забрѣмчи пак като ся запролѣти! — Браилскитѣ *родолюбиви* Българи направиха това и два и триж с-надежда, че ще им спомогнат и другитѣ наши съотечественници и еднородци, но останах излъгани. От нийдѣ пари за спомоществования не стигнаха, настоятелитѣ ся непогрижиха, спомоществователитѣ ли не платиха, що бѣ не можи да ся разбере; това само че тукашното настоятелство не видѣ от нийдѣ ни една пара да ся внесе от лански и по лански земаници, тѣй що най подир работата достигна да нѣма и за пощата пари. С-този начин Браилскитѣ Българи трѣбаше да имат кеснитѣ си за сѣкога отворени и токо да даватѣ; нѣщо което не е бивало с-никой вѣстник, та и с-тойзи да бѣде.

Не знайми що мислят нашитѣ хора с-тѣзи студенина към вѣстницитѣ и други книги. Во Влашко — Съединенитѣ Княжества, както ся научаваами, има да ся издават повече от 20 различни вѣстници на Влашкѣй язык и още толкоз други періодически списания и сѣкакви книги; ами ний? — Напусто ся фалим че сме народ от 5 — 6 мил. души когато немами ни един цѣл вѣстник!!!

СОЛУНЪ 27 Сѣчко 1865.

Дѣлбоко и отровито оранило іе сѣрца-та на тукашны-тѣ българи, умиралка-та на прѣмилій-тѣ ни многострадаленъ Старецъ, народній-тѣ ни свѣщенначалникъ и поборникъ “Авксентій Велешкій” колко и да сѣ напълниха отъ скърбъ и жалость сѣрца-та на българи-тѣ за вая драгоцѣнна загуба, толко отъ друга страна сѣ умѣрила печала-та като научиха торжествено-то, великолепно-то и славно-то погребеніе на той народній Пастиръ. Богъ да умудри и други-тѣ нѣ еднородны духовны лица а особено на такъв чинъ воскачени-тѣ, да разумѣятѣ длѣжности-тѣ си конъ народѣ-тѣ и да имъ стае примѣръ, Авксентіево-то търпѣніе и постоянство!

Вопросъ-тѣ на денѣ-тѣ, овдѣка, и Кукушка-та работа, която станала расприно яболко, и отъ денѣ сѣ увеличува и сѣ сплетува. Кукушени-тѣ не знамѣ дѣ кѣ намѣратѣ помирень отъ Партенія Пастиръ, та толко сѣ усилиха сега за и на това врѣме да го промѣнатѣ. Не ли іе той Партеній за когото оны вчера, толко бѣха сѣ мѣчили да го подържатѣ! Али той сега стана неприятель народенъ и недостоенъ! Колко и да има недостатки достоинства краснорѣчія не трѣба Кукушени-тѣ да опровергаватѣ вчера отъ ныхъ исты-тѣ потвърдени-тѣ. Ние толко можиме да кажиме на Кукушени безъ да повредиме ни наймалце уваженіе-то, което длѣжиме на достойнитѣ за почетъ соотечественникъ Огедъ Г. Павелъ Архимандритъ, когото оны приготвуватѣ за наследникъ Партеніевъ. Нѣка да не сѣ галитѣ отъ увѣренія-та на такви люде които сѣкога за пары сѣ приструватѣ. Зашто ни іе страхъ да не имъ стане “последная лѣстъ горна първия.” Понеже както ни сѣ семне, че нема да ги слѣте Архимандритъ Павелъ Кукушени но Филаретъ Полянскій; на това Кукушени кѣ сѣ каятѣ, но кѣ имъ рѣчиме « кога дойде умѣ-тѣ, пошелъ кумѣ-тѣ, »

Училище-то ни напрѣдва като ракъ, не защо нема родолюбіе у насъ, но защото немаме со какво да го подържиме: Понѣ съществува! берекятверсний и на толко.

Сѣ научаваме чя у Ляригово настѣпила холера, но не до толка іе вѣрна това незнамѣ още. Ми іе страхъ да сѣ възродила Владикохлера пакъ. Со второ кѣ ви извѣстамѣ.

СТРУМИЦА 23 М. Сѣчковъ 1865.

Со прѣкорбно сѣрдце зевамъ перото-то на рака-та ми за да ви изявамъ жадостно-то ни тука состояніе на Българи-тѣ.

Зла честь (сѣдба) на тая околія, изхвърлила мегю турканин-тъ Българи, пастыр-тъ ни сегашій Г-нъ Іеротей. Той нищо друго не мисли денемъ и нощемъ, но само и само; какъ да собира пари за да пълни издубено-то си вреке. Той като видѣ, че Българи-тъ не даваха му пари, извѣстихте сѣ вѣе каквѣя стрѣдства бѣше употрѣбилъ за да добыва пари, но по ваша вежливостъ нехѣхте да хы обнародите; защото благородна-та Българска Гайда не търпи да свѣре гърци подлы пѣсны. То право; но кому? Ако имвашъ сапунъ за губеніе, бѣли колко сакашь Арапинъ-тъ!

Н тѣя обаче срѣдства като видѣ чи не може гы тури въ дѣйствиѣ лесно, той измисли веднага друга метода. Той издѣйствува премененіе министерства у митрополскій си дворъ. Той состави нова Димогерондія отъ слѣдующи-тъ лица, избрани отъ помеждю най раскошна-та гъркоманска у градъ-тъ ни юность; и отъ които най старій-тъ іе 24 годишенъ. Тѣя сѣ; “Мита Х. Мишевъ, Костадинъ Русенъ, Христо Сойчевъ, Мане Караманолъ и Григоръ Караманолъ. Но да иде на шерія-та, той турилъ крайныхъ, одного на главата а другого на ногитѣ, двама стары, Димитрія Зографъ и Мишо Іоану Цинцары.” Сосъ тая Ликогерондія а не Димогерондія, той испълни желанія-та си, първо да принуди по секаквъ начинъ да собере владищина-та си по 10 гр. на вѣнчило второ да глоби своеволно и безопасно момн-тъ и момци-тъ, които ще се вѣнчатъ. Той приведе отъ Бытола Костадинъ нѣкой си, другаръ Мина Бищевъ, кой преди малко бѣше ся върналъ отъ заточеніе, дѣка бѣше сѣ осѣдилъ като участникъ на бунтовническа-та еленска у Бытолѣ етеріе, която Къ-призли Мехметъ Паша, открилъ бѣше кога прѣминуваше отъ тамо. той Костадинъ сѣ приведе отъ Іеротея за учитель Еленскій у гратско ни училище со намѣреніе да затворятъ врата на Българскій-тъ языкъ.

Митрополія-та немога ви каза на що прилича.

Владика-та освѣнъ други-тъ приятелки по околія-та, има натрѣ у митрополія-та двѣ отбрани. Една-та сѣ вика Севасти, Малешовка родомъ, а друга-та Ева Сантина, сырачка мома отъ градъ-тъ ни. Първа-та понеже іе погодема рѣшилъ да си іѣ растовари отъ гърба-та на за тая цѣль веднѣжъ като сѣ върналъ отъ Цариградъ со-гражданинъ-тъ ни Г-нъ Харалампій Галювъ Абаджія, кой тамо работѣше у Царскій Амбаръ, прати до него строи-ници, мислещемъ, че той като гостъ, туку рѣчи, кѣ прие-ме Севасти за жена каква и да бы была тя. Но Харалампій сѣ свѣрши со друга мома Ілюшева кѣрка Сава. Владика-та разядосанъ за неизпълненіе-то на воля-та му, не кѣлъ да хы вѣнчи, но като виде че не излѣга на глава, сѣ удовлетвори со 7 лири турски и даде изволеніе-то. Относително на това покѣсметлія бѣше Г. Костадинъ Виранъ кой зе дозволеніе да ся вѣнчи со Попъ Янева-та кѣрка само за 250 гроша.

Така Госпожа Севасти си остана по желаніе-то си пакъ

у митрополие-та! Но со Госпожа “Ева” друго сѣ случило неприятно. (Дописката събщава твърдѣ съблазнителни сѣѣни които ний пак ся отказвахи да обнародвахи. Б. Г.) Послѣ она бѣ намѣрила одного за да я кабули за супруга. И тя ся явила прѣдъ Димогерондія-та и поискала да дозволатъ вѣнчаніе-то ѣ сосъ него младежа. Но работа-та сѣ прѣвѣрна така що, Владика-та заповѣда да я іѣ повлечатъ у у удая-та си, като ѣ каза чи той младежъ не можи да іѣ земи, на това “Ева” ся свадиха со владика-та и изблочи го. Тогава Владика-та, испраща у затворъ момчето като навѣтникъ противъ Владика-та, сыромашкото момче, сѣ принуди да сѣ откажи отъ Ева и — Ева отчаяна, намѣри единъ Турчинъ, кой іѣ прѣи сѣ одомакени за нея и “Слѣбо, куцо и опако состояніе-то ни” “Гарвановы-тъ дѣца, колко напрѣдват, сѣ цѣрѣятъ.”

САМОКОВ. — Скърбното и жалостното извѣстие отъ Гайдата за нечаканата смърт на заслуженниъ наш съ-отечественник Н. П. Авксентія, дълбоко нажали сѣко чувствително сърце. Ний негови съграждане ведно съсъ сички-тъ наши братя Българи горко оплаквахи него-вата прѣдвѣрѣмена смърт, и желейми го и ще го желѣйми на много врѣме.

В-Православната Недѣля четиритѣ други черкви в-градът ни ся затвориха и направихми едночерковие в-сѣборниата черква да служим за покойниѣтъ. Сички-тъ духовен клер от градът ни присѣтсува на службата. Трима архимандрити, и дванадесет свещеника с-шестъ *анагности* под прѣдседателството на Отца Архимандрита Макария Хилендареца извършиха службата. Слѣд Евангелието, *трогательно* едно слово съобразно с-обстоятелствата ся сказа, в-което вторично ся проклеха и анатематисаха неприятелитѣ на черквата и народнитѣ ни враждебници. Словото ся заключи с-многолѣтствие на СУЛТАНЪТ. Народът кой-то бѣше ся стѣклъ от сички страни на градът и сички с-свѣщи в-рѣцѣ-тъ присѣтсуваха на Божественната служба. при слушанието на словото не можаха да задържат сълзитѣ си да не заплачат за лишението си от таквъ Свещенноначалник. При чуванието пак на многолѣтствието на Възлюбленниъ наш Цар-Баща сички ся испълниха с-надежда и сички викаха с-един глас “Да живѣе да нѣ избави от притѣсненията на Гърцитѣ.”

СИВЛИЕВО. — Новинитѣ от тука сѣ, дѣто имамъ доста дебел снѣгъ, а от кѣм дървата сми *кесат*, защото не могат селенитѣ да пробѣхтят снѣгъ-тъ че да докарат дърва. Наши-тъ граждане за сега ся намѣрват в-согласие и единодушие, защото не сѣ нѣ обикаляли от онѣз година Владици и владишки хора и на музеvirитѣ им паднаха крилѣ-тъ. С-ѣобщо-то съгласие на гражданитѣ тугашната наша черковна община ся устрои много добрѣ, свещеницитѣ ни за-служват похвала и тѣ че приеха на радо сърце тѣзи добра и спасителна наред и диес тука мѣстнитѣ наши черковни работи ся управляват много по добрѣ от колкото при влиянието на владицитѣ; нѣма глубли.

пѣма производи, сичко ся управа мирно, кротко по духовно и черковно а не насилственно.

Училището ни сега за сега можем да кажемъ че отива на добръ. Гражданитѣ го снабдиха и с-учител за Турскиятъ языкъ, учителъ е нѣкой си Секаа Ефенди образован един и добродушен Отоманецъ."

Захвалями на Сивлиевцитѣ за сички тѣзи добри извѣстия които получаваме отъ градътъ им. Дано само туй добро съгласие и тѣзи добри наредби да бѣдатъ трайни. Много добръ ся сторили дѣто ся ввели в-училището си прѣподаванието на Турскиятъ языкъ. Желателно е да ги подражатъ и тѣзи градове, които не сж сторили още това. Турскиятъ языкъ е за насъ Българитѣ безъ който не можемъ.

ВАРНА. — Много Материал който ся е патрупа за в-листътъ ни въспрѣ ни за врѣме да продължаваме статията си за Варненската Епархия, дѣто за сега кипи борбата между Гърци и Българи, подробности на които не сж безъ интересъ. И сега пакъ като не можемъ да ся простираме върху това ще кажемъ само че при сичитѣ напѣвания на грекоманитѣ гагаузи во Варна, при сичкитѣ ухищрения на гръцкитѣ служители, Българитѣ отъ тая Епархия не ся дадоха да ги измаматъ.

Черквата, или по добръ патриаршията да кажемъ, като не припозна тѣхнитѣ праведни желанія ами постѣпи прои-волно да имъ назначи Владика не само грѣкъ, но който и Български незнае, то и тѣ постѣпиха тѣй та не припознаватъ проводениитѣ отъ нея за тѣхъ владика. Интригитѣ на нѣкои прѣхласнати защитници и прѣдстатели на грѣцзма ("кой знай, знай, кой не знай трѣва пасе") ся осуетиха, и при сичкитѣ пречки що срѣшнаха тукашитѣ Българи, при сичкитѣ оскудици що търпятъ, тѣ сполучиха на Царскитѣ дене и с-царската милост да ся отворятъ и Българска черква в-този градъ. И днесъ во Варна Българитѣ иматъ Българско училище да ся учатъ дѣцата имъ по Български, иматъ и Българска черква да ся молятъ Богу по ѣзыкътъ си и да благославятъ честитѣ дене на Честитиитѣ нашъ Царъ Баща.

Ето какво ни казва послѣдното до насъ писмо отъ този градъ.

"Черквата ни слѣдува редовно и успѣва, Русската черква ся затвори, единъ не стѣпва сега в-нея, като има дѣ да слушатъ и да ся молятъ Богу по ѣзыкътъ си и в-своя си черква."

"Владиката стои отчужденъ отъ Българитѣ или по добръ Българитѣ сж отчуждени отъ него. Той испърво държеше политика като да примамва Българитѣ, и искавалъ ся прѣдъ нѣкои че му било много жално зашто отъ Българитѣ никой не отишел да му каже, добръ дошелъ.

По внушение на единъ неговъ таенъ свѣтникъ, и нашъ недобромисленникъ, той накара да ся отвори сега черквата Св. Георги, която ний толкозъ искахми отъ първо и не ни я дадоха, тури тамъ единъ Гръцки попъ Пасхалъ да служи по Български, и отъ десна страна да пѣятъ по Български а отъ лѣва Гръцки, да не ся измаматъ Българитѣ. Но Българитѣ сички го-

лѣмо и мало и жени и дѣца, слѣдуватъ да ходятъ пакъ на своята си епиромашка черквица, която си отвори-ха. Владиката отчаянъ нарече черквата ни Еретическа (за да не идатъ баримъ Гърцитѣ), но и с-това не-сполучи, зашто народътъ увѣренъ в-правдинитѣ на правдинитѣ на дѣлото си с-спокойна совѣстъ служи и моли ся Богу по сжщитѣ законъ и в-сжщата вѣра в-която и отцитѣ му и праотци-тѣ му."

СЕЛО-ГОЛИЦА. — Горко плачатъ тукашитѣ Българи жители отъ насилията на Месембрийскитѣ Гръкъ владика. Не нжъ отърва, пишатъ тѣ, ни бѣгането, ни криването ни из-плевницитѣ; и бойъ що не ядохми и паритѣ платихми. За двѣ години владичина, по 21-22 гр. на годината принудихми ся най-послѣ да ся продадемъ и котлитѣ отъ къщята и да ся наплатимъ за да нжъ не трошатъ на едно съсъ дѣцата ни.

Тѣзи дене ни мина на рѣка едно книже, печатано в-Болградъ, подъ названиеъ **БРОШУРА ВТОРА ПО ИСТЫЙ ПРЕДМЕТЪ НА ПЪРВЪ-ТЪЖ.** Това книже или тѣзи Брошура ся вижда да е отъ същитѣ или отъ същитѣ онѣзи писатели и издатели, които бѣха списали и издали и по прѣди друго едно такъво книже подъ названиеъ « *Народно напомнювание къмъ вѣстницитѣ Турция и Българска Пчела* » за което и стана приказка по него врѣмѣ и в-тритѣ Български вѣстници, тогазъ живи йоще.

Тя, сирѣчь сегашната *Втора Брошура*, като ся занимава пакъ с-иститѣ прѣдметъ с-който и първата, отговаря и на тритѣ вѣстника. то ест, на Бъл. Пчела, на Свѣтника и на Турция, върху онуй което тѣ тогазъ бѣха казали срѣщу нея.

В-този отговоръ тя ся коснува изобщо нѣкакъ до нашитѣ учени, които и осжжда твърдѣ строго. Колкото и да ни е мѣчно за тѣзи горчиви изобличения, на жалостъ, не можемъ да кажемъ че не сж и правдиви. Но ний тука нѣма да повторимъ ни тѣхъ, ни това което което ся готори къмъ речениитѣ вѣстници въ първата частъ на брошурата, и ще извлечемъ отъ нея по интересното, което намѣрваме во втората ѣ частъ.

Нарѣканія-та на вѣст. Турция: панслависка естерія, руски агентинъ и пр. названия съсъ които дарява и насъ, достигватъ въ стѣлпове-тѣ на този вѣстникъ като *мерхаба* къмъ секи едно, който иде на срѣща му; връхъ секи едно, който се испречи на предѣ му; връхъ сички оныя, които се усмѣлятъ да кажатъ нешто неприятно за него-ва-та непорочность. Често-то употребленіе достигва да бѣде навикновеніе; и силни-тѣ тѣзи думы губятъ вече значеніе-то и важность-тѣ си въ уста-та на такъвъ упре-катель и тамъ даже дѣто тѣ трѣбува и се пада да го произведатъ.

Прочее *) срещу едни такива плюски не стои никакъ-

*) Беше веднѣждъ дума въ единъ отъ Българ. вѣстници за языка на Турция (литературный языкъ разбирамы а не политический) на което турцияскій редакторъ отговори твърдѣ неудовлетворително,

во отговаряне. Но понеже думи-тъ етерія, пропаганта, агентинъ, бунтовникъ твърдѣ етино начнаха да се раздаватъ връхъ народа ни отъ неприятели-тъ му, ний не пропущамъ този редъ да поговоримъ за тѣзи етерии, пропаганти, за тѣхно-то сѣществование и положеніе между народа ни, и за тѣхни-тъ свойства.

Че сѣществуватъ етерии и пропаганти въ Турско-то Царство това не е лъжа, както не е истина ако кажемъ че въ други-тъ царства не сѣществуватъ. Има ги у сѣдство-то има ги и у насъ. Но тѣ не сѣ нето на еднакво положеніе, нето на еднакви свойства въ сички-тъ страни.

За въ Турско. На двѣ главни раздѣленія почти се дѣлѣтъ тѣ. На политически и религіозни. Първи-тъ като прѣсѣдувани отъ закона и властъ-та връшатъ се тайно и се непознава нето число-то имъ нето сила-та имъ. Догадателни сѣ за секиго, тѣй като и за редактора на Тур., и за насъ, слѣдователно не можемъ нето да ги знаймы нето положително да ги наречемъ. Догадателно може да се рече, че сички-тъ частности които се интересуватъ отъ счастье-то или несчастье-то на онзи край иматъ тамъ свойтъ постоянни пропаганти, етерии, агенти. Питаніе-то обаче е, до колко и до кой степенъ стои тѣхно-то вліяніе въ страна-та, въ народа, въ кого-то иматъ послание-то си? Свойства-та и животъ-тъ на онзи народъ да ли отговарятъ благонадѣжно на планове-тъ на тѣзи кои и да сѣ политически етерии, пропаганти?

Втори-тъ, като допуснати подъ закона ва вѣротърпимостъ-та въ Турско, сѣ яви и извѣстни за секиго, слѣдователно и намъ. Тѣй както тѣ връжатъ дѣла-та си свободно и секи може свободно за тѣхъ да говори и да дава мнѣніе-то си. Тѣ сѣ пропаганти-тъ: Римокатолишка-та, АнгламERICANска-та или Протестанска-та и Фенерска-та.

Прѣдъ яви-тъ дѣйствія на тѣзи пропаганти, на които законность-та усигорява пълна сполукъ, какъвъ успѣхъ ся имали въ наша народъ това е което, има ний да разгледамы тука на късо.

Послѣдна-та т. е. фенерска-та е застаряла у насъ. Тя е държала источни-тъ християне дълго врѣме подъ натиска на панелинизма, но напokonъ ся отблъсна отъ вредъ. Нашъ-тъ народъ първій ѝ нанесе рѣшителный ударъ и за нея не струва и да ся говори.

АнгламERICANска-та или протестанска-та е нова у насъ. Едва слѣдъ вѣсточный бой тя е обзрнала силно внимание

твърдѣ не литературно. Той казваше чисто и просто етимологията си съсъ двѣ три думи: да чисти Бѣлг. езикъ отъ московщина. По силно ся въ *прочее-то* и твърдѣ често го прѣчи въ членове-тъ си. Чиститель-тъ на московщина-та като търкала въ листа си *тер-тупи*, *колайлѣци* и пр. вмѣсто *способи* и *лесници* и пр. забравилъ че туй *прочее* го упорочва въ московщина кождо въобразително гони.

Като четемъ този вѣстникъ ний неможимъ да си неспомнимъ единъ такъвъ Български языкъ че сме прочитали въ единъ катихисисъ издаденъ за покатоличени-тъ Българи отъ католишко-то духовенство.

къмъ народи-тъ на источный Европ. полуостровъ, и въ разни негови страни е успѣла да произведе поклонници и общества. Само Българи-тъ сѣ бывали и сѣ за нея мѣчни хора, и при сички-тъ ей достойни мисіонери, които е прашала между народа ни, при сичка-та святост на прповѣди-тъ имъ нийдѣ до сега не е фанала корень между наши-тъ съотечественници. Поклонници които е направила сѣ отъ други народности въ Турско.

Римокатолишка-та или папска-та пропаганта отъ давна е успѣла и днесъ тя сянула въ папски-тъ паства, Арменокатолици и Гърко-католици. Българокатолици-тъ у насъ сѣ стара остатка, може бы еще отъ раздѣленіе-то на църкви-тъ. Отъ дѣ сѣвихъ Българокатолици-тъ — Павлекяне както сами се наричатъ и ги наричамъ — исторически намъ не ни е познато, а смѣло може да речемъ че тѣ сѣ постари отъ дѣди-тъ и прадѣди-тъ ни а никакъ ново-покатоличени както сѣ покатоличени-тъ Арменци и Гръци. *)

Единъ неинъ — клонъ уиѣ-та на малко остана въ едно згодно и добро дочакано време да се вмѣкне въ народа ни. Но този клонъ исѣхна и днесъ стои тамъ като пень. Да се подмлади той изново е нѣщо не въ епоха-та си и слѣд. невъзможно почти.

(Слѣдова.)

ВѢСТНИКАРСКИ РАСПРАВИ.

Почтениятъ редактор на Турция повтаря пак хуленіето си против насъ че *сми употребявали фрази и думи безъ идеи и безъ мѣсто* и като неопровергательно **) доказателство за това прѣдставя той думитъ дѣто сми рекли, че *Турция щеше да бѣде единъ отъ най добрити и най занимателни бѣлгарски вѣстници*. То било глупостъ отъ нация страна, защото не сми смислили че *Българитъ нѣматъ хиледи вѣстници но само единъ, който ся*

*) Павликианитъ спорѣдъ Хилфердинга сѣ прѣселени отъ Азия во врѣмето на Императора И. Цимиския и ся заселени по тѣзи страни около Пловдив дѣто ся срѣщатъ и сега повече. Той ги сматра като клоц на Манихейцитѣ, отъ които и нашитѣ Богомилци тѣ сѣ нарекли Павликиани, споредъ мнѣніето на едни, отъ нѣкого си Павлици или Павла Епископа а споредъ други отъ особенно голѣмата почестъ която, като Манихейци, имали къмъ послѣдния на Апостола Павла. Споредъ наше мнѣніе днешнитѣ Павликиани сѣ остатки отъ Богомилцитѣ, които подиръ гоненіето което прѣтърпѣха отъ Византийцитѣ и прѣсѣдуванията въ Бѣлгария държаха исповѣданието си тайно даже до послѣднитѣ врѣмена и подъ Турското Правленіе. Нѣма повече отъ 80 год. отъ когато е турило на тѣхъ рѣжа католишкото Духовенство, което ги и покатоличи безъ да ся осѣятъ тѣ, но при сички-тъ си усилия то не е сполучило ѝ още да истрѣби между тѣхъ нѣкои прѣдания и обичаи, които свидѣлствуватъ първото тѣхно вѣроисповѣданіе. Б. на Гайдата.

**) Наумявами нашиятъ събратъ да не туря тѣзи Русска рѣчъ въ рѣчникътъ си както я-й турил въ вѣстникътъ си

казува Турция. «Това не е ли,» казува нашият събрат, «едно доказателство че Гайдарятъ лъжи въ една най голѣма бездарност и не знай нити как да ся изрази, нити как да употрѣбѣва думити на языкътъ си?» (Интересно да знайми как ся лежи в-бездарност, не би ли приел на себе си да ни докаже това нашиятъ събрат който знае толкоз масторски да ся изразява и да употрѣбѣва думитъ на языкътъ си?)

Незнайми как ще приемат това *неопровергательно* доказателство, читателитъ на Турция, но ний ще ги помолим да погледнат в-сжщиятъ брой девет реда по долу и да видят какво ще срѣшнат. «Много Цариградски кореспонденти до Парижкитъ вѣстници са занимаваха със народнитъ ни работи и със *Българскитъ вѣстници*» (?) казва редакторътъ на Турция отъ себе си, и пет реда по долу привождат думитъ на Парижки нѣкой вѣстник, който казва: «Единичкитъ от *Българскитъ вѣстници* който са печатат в-Цариградъ...»

Прочее едно от двѣтъ, или и редакторътъ на Турция, както и редакторътъ на Парижкитъ вѣстник, на който думитъ привождат той, подлежат на истата категория с-бѣднитъ Гайдар, сирѣч *лежат в-една голѣма бездарност* като не ся смислили чи *Българитъ пѣматъ хиллиди вѣстници нѣ само единъ*, или доказателството на Турция е «от тиква.»

Подир това дълбокоумно доказателство редакторътъ на Турция иде с-свойственното нему дълбокоумие да избличи и друга една наша глупост дѣто сми рекли че той погрѣшнително турил Кутая на мѣсто Волос.

«Друга глупост.» Казва той, «Ний турихми Кутая на Волосъ (?), защото това послѣдното село са намира въ кругътъ (?) на Кутая и чи Кутая можи да даде едно по ясно познание на читателити ни за географитиското си положение (?)» Ето наистина един изящен *модел* от Господина редактора на Турция за искусството на изражението и на доброто употрѣбѣние на думитъ! Искаш ли да дадеш на читателитъ да разберат дѣ е бил заточен Н. Пр. Авксентия не казвай че в-Волос по речи в-Кутая. Ама щѣли да разберат читателитъ че Т. Т. П. П. Иларион и Авксентий сѣ били и двамата в-един град заточени, то не вреди. Турци Кутая на Волос и небой ся, Кутая ще даде по ясно познание на читателитъ за географическото си положение но нема да ви каже дѣ е бил заточен *дыдо* Авксентий, то не ся гледа. Такваз е сега новата мода на искуснитъ изражения. Неумолима мода!

Срѣщу таквиз едни ничтожни доказателства и плохо-софистически оправдания нам не остава друго освѣн да кажем на редакторътъ на Турция Турската онъзи поговорка: «Лафтан пилаф пишейди, де-низ кадар я акаттаржджм.»

— За друго колкото говори противу нас нашиятъ събрат в-първата си статія, както и за тѣзи откъски от словата ни, които прѣдставя в-един опърпан

вид и нж призовава да му отговорим, ще му сторим хатърът, отговорътъ ни е готов. Но за да не запразнями листътъ си само с-таквизи полемически статии и така да лишавами читателитъ от друго по полезно и разнообразно чтение ще го печатами на особена брошура в-която ще изложими на паралел сичко що сми рекли и писали ний с-това щото е рѣчено и писано от нашиятъ събрат за да сѣди и публиката и принадлежнитъ власти, кой от нас е по опасен за народътъ.

НАРОДНИ ПРИТЧИ ИЛИ ПОСЛОВИЦИ.

Гледай го сега прѣз прѣстѣе.
Гледанѣе насита не дава.
Гложди, бабо, сухи дренки додѣ дойде топла пита.
Глоба на рамо не стои и зад рамо не бои.
Гнила прежда плат не става
Гнили дренки нещѣт дѣвкане.
Говѣе че пѣма какво да ѣде.
Години ся лъжат, старост не може.
Гол от обир ся не бои.
Гол та гладен,
Голѣма риба в-малка вода не сѣди.
Голѣмата риба ѣде по-малката.
Голѣма глава голѣма болѣст.
Голѣма бела голѣма хвала.
Голѣм на бой а работа немой.
Голѣм залак лапни голѣма дума не дей казва.
Голѣм *хамбар* с-малка крина ся не пѣлни.
Гора с-гора, челѣк с-челѣка.
Гора оча има, полѣ уши носи.
Гората ся бои от себе си.
Гората не я-й страх от бравата, ами от топориската.
Гора без вълци не бива.
Горѣ осо, долу босо.
Горкото, испѣкнало му око.
Горчи ли ти языкътъ? Омий го.
Горча ли ти? Не ма ѣж.
Господ знай и стари баба.
Господ знай до колко опаш дава на козата.
Господ дава, нѣ в-кошара не вкарва.
Господ забавя ама не забравя.
Господ с-росно не ходи.
Господ не отбирал, нѣй събирал.
Господар да милва войскар да са бие.
Господ и на присмѣх помага.
Господ високе, царѣт далеко. (Слѣдува.)

Цариград в-Печатницѣтъ на А. Минасова
у Вѣзир-Хан.

Редакторъ и издатель: П. Р. Славейковъ.
Притежатель: Ив. С. Дочковъ.